

lit indtræde, og der burde ubetinget være Forbedringshus for ikke at melde sig i Tide.

Der er ogsaa et tredie Spørgsmaal, som jeg kunde ønske at berøre, og det er Smaakreditten. Den er alt for stor her i Landet. Der er mange Mennesker, som, hver Gang det kommer til at knibe for dem, godt kan gaa hen og købe for 100 Kr. paa Kredit her og for 20 Kr. der, saa at de i Virkeligheden ikke ved, hvor de er henne. Hele Smaakreditten er vistnok, efter hvad jeg har hørt sige, her i Landet adskilligt større end i flere andre velordnede Lande. Hvad man kan gøre i saa Henseende, ved jeg ikke, jeg tør ikke indlade mig paa at være retledende paa dette Omraade, fordi man, naar man ikke er juridisk uddannet, har meget svært ved at sammenfatte alle disse udviklede Forhold, men jeg kunde tænke mig, at man lod det Beløb, som er undtaget fra Eksekution, blive betydeligt større, end det er nu, f. Eks. 8,000 Kr. eller saadant noget, thi saa vilde Kreditorerne blive anderledes forsigtige end nu. Man bør se at finde en Vej, hvorved man kan undgaa de Farer, der er baade i det, jeg før talte om vedrørende Tyverier, og i de usunde Kreditforhold. Det vilde økonomisk spille en betydelig Rolle, om disse Forhold kunde forbedres, og jeg mener, at Lovgivningsmagten kunde gøre en hel Del Gavn her, uden at jeg derfor er en stærk Tilhænger af en alt for stor Udvidelse af Straffene. Man kommer neppe langt med Straffe paa dette Omraade, men hvor det ligefrem kan dokumenteres, at Folk snyder eller stjæler fra deres Medmennesker, synes jeg, det er rigtigt at anvende en Straf, som maaske kunde holde dem tilbage. Vi taler saa uhyre meget om at spare, vi kunde ogsaa passende tænke lidt paa, at der er andre Maader at drive Økonomi paa end netop ved at spare, f. Eks. ved mere aktiv Virksomhed.

De Ting, jeg her i Dag har peget paa, spiller, som sagt, en meget stor økonomisk Rolle. Der er et gammelt Ord, som, naar det bliver anvendt rigtigt, ikke er saa galt, det er dette: Det er lige ilde at spare og at spille.

A. C. Meyer: Da den højtærede Landbrugsminister havde Ordet, henstillede Ministeren til et Par af Medlemmerne i denne Sal, om de ikke muligt turde have en lidt forskellig Mening fra den, der fremsattes af det ærede Medlem for Aarhus nordre (Sabroe) med Hensyn til Spørgsmaalet:

Dyrehavsbakken. Og da jeg var det ene af de Medlemmer, som den højtærede Landbrugsminister nævned, vil jeg, skønt jeg naturligvis ikke har mere Adkomst til at tale om Dyrehavsbakken end en hvilken som helst anden københavnsk Repræsentant, gerne føje den højtærede Minister, for saa vidt som han mente, at jeg navnlig skulde interessere mig for Befolkningens Fornøjelser. Det gør jeg unægteligt, fordi jeg mener, at en Befolkning har Krav paa Glæder, der ikke blot er Naturglæder, hvilke jeg ganske vist sætter højest. Der er Glæder, der paa de Tider af Aaret, hvor Naturglæderne er udelukkede, spiller en Rolle, og hvad særlig Dyrehavsbakken angaar, byder den jo vel i rigelig Grad paa Naturglæde, men denne er i saa høj Grad vævet sammen med den Smule Fornøjelse, der er derude, at det efter min Mening er ganske umuligt at skille de to Ting ad. Der er Familier, som for Resten allerede nævnt af det ærede Medlem for Lyngby (Wilmann), der drager derud og glæder sig ved Opholdet i den grønne Skov, og den Smule Fornøjelse, der kan gives Familiens yngre Medlemmer paa Bakken, er ærligt talt af ganske uskyldig Art: en Gyng, en Karussel, Mester Jakel, i tarveligste Tilfælde en eller maaske adskillige Lirekasser, alt sammen noget, som maaske ikke tiltaler den fine Smag, ikke de Mennesker, der er vante til at komme paa Steder, hvor man faar den store Kunst, men som glæder et Barnesind, og en Gang imellem har vi voksne jo næsten godt af at blive Børn igen. Man kan virkelig gribe sig i, naar man har staaet og set paa Børn, der kører paa Karussel, at man selv faar Lyst til at køre med, og jeg ved ikke, om der ikke skulde være noget i Skriften, der havde Bud ogsaa til de rent verdslige Forhold, naar der staaar, at man skal blive Barn igen for at blive et godt Menneske. Men nu vil jeg ikke være med til at ødelægge disse Glæder, selv om der deri indflettes noget, der ikke er skønt eller godt. Det er jo ikke specifikt for Dyrehavsbakken. Uden at være ondskabsfuld mod andre Institutioner, hvor Folk morer sig, vil jeg sige, at den Mand havde Ret, der sagde, at vi Mennesker er egentlig ens allesammen, det gælder bare om, hvor meget Fernis der er uden paa os. Der er Folk, der gaar og tror, at de er dannede, og mener, at de interesserer sig for alt, hvad der er fint og godt i Verden, men hvis man skraber Fernissen af dem, er de saamænd ikke bedre end den Mand, der aldrig nogen Sinde har tænkt paa at lade sig paastryge Fernis. Og hvis man vil